

1300

Q. D. B. V.

26

14

1707 G.

ELECTA

JURIS PUBLICI
CONTROVERSI,

DE

FEUDIS IM-
PERII,

PRÆSIDE

D. JOHANNE HENRICO
FELTZIO,

Pandectarum & Juris Canonici

Prof. Publ. Ordinario,

SOLENNI Disquisitioni
sistit

Ad d. xxviii. Maji Anno MDCCLVII.

HENRICUS ANTONIUS WILHELMUS

L. B. ab ULM, in Erbach &
Marbach &c.

ARGENTORATI,

Literis JOSIÆ STÆDELII, Acad. Typogr.

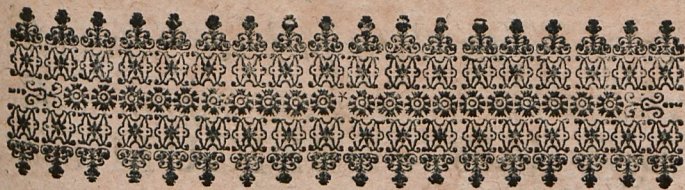

1521

24

GOTTES DIENST
 UND
 DER
 GEMEINSCHAFT
 DER
 CHRISTEN
 IN
 DER
 WELT
 VON
 DR. THEODOR
 STROHM
 VERLAG
 VON
 G. F. SCHNEIDER
 IN
 LEIPZIG
 1887

BENEVOLO LECTORI

S. P. D.

EXERCITII PRÆSES.

*Etiam si nulla omnino
pars prudentiæ juris
Nobilitatis etiam emi-
nentis diligentia studio-
que curatori indigna dici queat ;
illa tamen præ omnibus ab Illustri-
bus excoli meretur, quæ regiminis
in quaque Rep. formam ex LL.
fundamentalium tenore deducit,*

):(2

⊗

Et quid in statu publico juris esse
debeat, professa opera exponere sa-
tagit. **JUS PUBLICUM** voce
dudum in solennem scholarum u-
sum recepta insignitur, cujus disci-
plinam, quod de imperij imperan-
tiumque juribus, de regimine su-
premo, de familiis illustrium, de
omnibus denique, quæ illustria
sunt & eminentia, agat, doctrina-
rum omnium Reginam recte dice-
res. Famulantur illi, quæ de mo-
ribus, quæ de Rep. in universum,
quæ de temporum signandorum
ratione, quæ de locorum descri-
ptione agunt, quæ rerum publice
gestarum memoriam transmittit
ad

ad posteros, & multæ aliæ artes.
Jam in ipsa juris condendi expli-
candiꝫ notitia, uti nihil est, quod
non certa ratione ad splendorem
eidem conciliandum contribuat,
ita illud in primis caput huc perti-
net, quod de FEUDIS eorumꝫ
Jure, de obligatione Domini &
Vasalli mutua, de servitiis militari-
bus & similibus pertractat. Est in-
primis in Germania, cujus notiti-
am & aliorum regnorum sibi sub-
diti merito comparare satagunt,
arctissimus hujus doctrinæ cum Ju-
ris publici prudentia nexus, qui id
efficit, ut frustra soliditatem in hac
sibi polliceatur, qui illius princi-

):(3

piis

piis non est egregie imbutus. Habuit extra dubium has instituti sui rationes Per-Illustris atque Generosissimus DN. Baro, quem fausto omine in cathedram solennem producimur, dum publice demonstraturus, quam in ipso cum generis eminenti splendore, literarum decus egregie conspiret, id potissimum differendi sibi argumentum sumpsit, quo vinculum continetur, publica pariter & Feudalia Jura in Imp. Rom. Germanico luculentissime connectens. Cujus equidem materiae elegantia, uti insignem nobis auditorum in instanti exercitio Academico pollicetur numerum;
ita

ita nulli dubitamus, quin *Acade-*
miae nostrae Tutores, Patroni, Pro-
ceres atque Cives eidem sint ex a-
nimo gratulaturi, quod non tan-
tum in sinu suo haecenus foverit,
sed & in palaestra sua & certami-
ne erudito conspectura sit germen
eximium Familiae Per-Illustris,
ULMIANÆ ab una & REI-
NACHIANÆ ab altera par-
te; quarum utraq; à pluribus jam
seculis illustrium in Principum
aulis munerum eminentia, summo-
rum in bellico regimine officiorum
splendore, & honorum inprimis
etiam ecclesiasticorum veneranda
submisso animo dignitate omnis
Eu-

*Europæ Nobilitatis oculos in se
convertit. Nostrum est, qua quem-
que decet, ratione ad congressum
Academicum exempli rarioris con-
decorandum invitare, & quod
superesse unice videtur, Univer-
sitis nostræ splendorem, illustri-
bus in isthac festivitate radiis emi-
cantem, ut ad posteritatem integer
deveniat, & quousq; terrena hæc,
perduret, ardentissimis DEO pre-
cibus commendare. Scribebam
d. xx. Maij A. C. M DCC VII.*

Differis

Differis, Imperii sint qualia Jura Cli-
entum,
Nec tibi materies aptior ulla
fuit.

Hûc referes Cineres, per quos tibi vita tri-
buta est,

Quique Ministeriis Feuda tulere suis.
Sanguine pro pulchro Famam Majoribus
addis,

Et non dissimilis nosceris esse Nepos.
Gratulor & magnum, modo si mea vota
valebunt

Quid, tibi devotâ præparo mente De-
cus.

Præmia, queis celsâ quondam potieris in
Aula,

Sufficit hic humili promeruisse Schola.

^{F.}
PH. FR. de BERCKHEIM,
Eq. Alsat.

Non

On **TIBI** Nobilitas illustri stirpe
perennans,
Non tibi Gentis honos longinqua
sufficit ingens;

*Ipse brabea sacra praestanti quarere nifu
Virtutis gaudes. Penetras sacraria Legum
Purpureâ Ducibus Regni de sede datarum.
Magnum crede decus. Nutant jam lu-
mina Fama*

*Admixto risu egregij cupientia foedus
Ingenij, cujus radiat rarissimus ignis.*

Per- Illustri DN. BARONI
de integro suo favore & ami-
citia hisce fidem facit

F. J. de KLINGLIN,
Eques Alsatus.

ELECTA

ELECTA
 JURIS PUBLICI
 CONTROVERSI
 DE
 FEUDIS IMPERII.

Præloquium.

Triennium ferè est,
 Lector Benevole, cum
 absolutis humaniori-
 bus studiis Prudentiæ
 Juris operam dare inciperem. At-
 que hæctenus & publicas Ante-

A cef-

cessorum in hac Academia Le-
 ctiones & privata quæ vocant
 Collegia frequentans animum
 tandem induxi & publice quali-
 umcunque profectuum meorum
 rationem reddere. Cæterum
 præ aliis argumentis se mihi ex-
 hibebat materia Feudalis, quam
 ut callerem, inprimis mea inter-
 esse censui. Planè, postquam in
 ipso Jure Feudali diversissima ite-
 rum argumenta specialia occur-
 runt, inter ea tamen palmam
 præripere videbatur, quod de
 Feudis Imperij agit. Equidem de
 his ipsis eruditum tractatum con-
 scri-

scripsit Itterus, qui & occasio-
nem mihi præbuit, ut ad hanc
præcipuè materiam dilaberer.

Verum sicuti vel ex hac ipsa
ratione, quod jam hic liber pu-
blice proftet, non erat, cur per
modum systematis de Feudis Im-
perij tractarem; ita mihi quoque
placuit receptus ab aliquo jam
tempore mos proponendi con-
troversias, quem nondum nisi ab
ineptis censoribus hætenus re-
prehensum animadverti. Dedi
autem id operam, ut eas potissi-
mum quæstiones mihi seligerem,
quæ vel in Ittero plane non ap-

A 2

pa-

parent vel paucis tactæ ab ipso fuerunt. Sit itaque

Controversia I.

An pleraque aut omnia Imperij feuda ex voluntaria Principum oblatione exorta sint?

AD statum Controversiæ hujus elucidandum pertinet, notare, quod feuda duplicis sint generis ratione originis; scil. alia dicuntur data, alia oblata. Priora sunt, quæ vasallus liberalitati & munificentia Domini fert accepta, ita ut hic illi in re, quam e. g. pleno Jure possedit, utile dominium concesserit. Hæc vero originem suam à vasallis deducunt, qui fundos, quos integro proprietatis Jure suos habent.

habebant, ita obtulerunt aliis v. g. potentioribus, ut directum in illos dominium transferrent & bona, quæ antea ipsi ut allodialia possidebant, jam sub vinculo & nexu feudali possidere & ab aliis recognoscere inciperent.

Hic itaque controvertitur, cuinam potissimum feudorum generi accensenda sint pleraque Imperii feuda? Posterioribus ea adnumerant *Severinus de Monzambano personatus ille S. R. Imperij Satyricus, in tractatu de Statu Imperij Germanici cap. 3. §. 3.* &c, qui si non auctor, tamen egregius semper dicti libri defensor extitit, *Celeberimus Puffendorffius p. m. in Dissert. Academica de Republica irregulari §. 12. & 13.* quos sequitur *Samuel Rachelius in Dissertatione de Capitulatione cap. 3. thes. 9.* Existimant hi: vel omnes vel plerasque Principum Imperii ditiones ab ipsis acquisite primùm, postea Imperatoribus tantum fuisse oblatas, ita ut sub beneficiario vinculo siue feudali ab illis Principes possessores

eas recognoscerent. Et sane dari tales di-
 tiones statuum Imperii plures certum est;
 ita Comitatus Waldeckensis primum
 Hassiæ Landgraviis, & ab his mox ipsi Im-
 perio in feudum oblatus est. Conferatur
Schoppins in thesauro Feudali cap. 1. Sect. 8.
pag. 133. Possset etiam Comitatus Olden-
 burgicus adduci, qui in Anno 1531. Caro-
 lo V. Imperatori in Feudum oblatus esse
 asseritur à Duce Holsato Gottorpiensi, cui
 tamen contradixit Dux Holsato Ploenen-
 sis; videatur *Diarium Europæum part. 25.*
pag. 154. & seq. Sed istam litem meam
 jam non facio.

Verum sicuti exinde patet ut & ex aliis
 exemplis, quæ adhuc adduci possent, non
 deesse in Imperio feuda oblata; ita in-
 de tamen malè concludunt Jcti supra no-
 minati: pleraque vel omnia Imperii feu-
 da esse talia. Quin imò ex historia deduci
 potest, Carolum Magnum Imperatorem
 & ex ejus stirpe successores, postquam sub
 jugum suum redegerunt plures provin-
 cias

cias, feuda in illis plurima concessisse, illis, qui in bello præclare præ aliis erant meriti. Ita de Carolo Magno ipso *Aymonij continator lib. 5. cap. 1.* hæc habet: *ordinavit autem per totam Aquitaniam Comites Abbatesque plurimos, quos vassos vulgò vocant.* Idem etiam de sequentibus Imperatoribus facile esset demonstrare.

Neque verò mirandum est, Monzabanum contrariam sententiam fovere & defendere, à Principibus potiùs, quàm ab Imperatore Imperii feuda originem ducere, quoniam hoc ipso hypothesein suam & causam firmat, qua intendit Cæsaris auctoritatem deprimere, Principum vero potestatem extollere, ut inde corpus Reipublicæ irregulare demum extruat.

Controversia II.

*An superioritas territorialis
statibus Imperij, qui sunt
va-*

*vasalli Imperij simul, in
ditionibus suis competens,
ad feuda data an ad obla-
ta potius sit referenda?*

AD exponendam litis hujus speci-
em ante omnia præmittendum
est, superioritatem esse Majesta-
tem Analogam, sive potestatem, quæ
competit statibus, vel immediatis aliis Im-
perii, in ipsorum territorio. Dico esse Ma-
jestatem analogam, quoniam hæc pot-
estas non est absolutè independens, sed
Imperii communibus legibus adstricta.
Hæc itaq; superioritas territorialis vel Jure
allodii potest vel Jure Feudi competere.
Prioris exemplum proponi potest in ci-
vitatibus Imperialibus, posterioris verò in
Statibus Imperii aliis, qui simul sunt vasalli.

Hic itaque quæritur, an hæc superiori-
tas territorialis competens Principibus
Imperii vasallis censeatur originem suam
de-

deducere à concessione Imperatoris, an potius ab oblatione Principum ipsorum facta Imperatori vel Imperio.

Qui posterius adstruunt, recensent ex historia Duces, Principes, Comites, ab antiquo in Germania non fuisse nisi Magistratus vel dicendo Juri vel bellis gerendis à Regibus & Imperatoribus præfectos. Postea autem facilitate, oscitantia, & si ita loqui fas est, socordia Regum Imperatorumque effectum esse, ut, quas terras ab initio possederant & gubernaverant nomine Regio ac Imperatorio, postea suo Jure & ut patrimonium suum possidere inciperent.

Hic itaque ajunt potestatem suam nomine alieno exercitam sed postea sibi appropriatam, Cæsareæ demum Majestati & Imperio iterum in feudum obtulisse, eo animo, ut eo firmiter fundarentur posterum in possessione hujus suæ potestatis.

Verum potius tamen est, ut statuamus superioritatem territorialem quoad plera-

B

que

que Imperii feuda non tam oblationi Principum , quam concessioni Imperatorum in feudum esse adscribendam. Licet enim negari non possit, ab initio hanc potestatem non fuisse nisi alieno nomine à Principibus exercitam, tamen cum postea illam sibi quasi propriam facere niterentur status Imperii, Imperatores, ne plane se eximerent vinculo Imperii, ipsis hanc potestatem in feudum concesserunt. Quin imo demonstrari posset, ipsa officia Magistratum fuisse ab antiquo jam pluribus ab Imperatoribus concessa sub Lege feudi, sive conditione fidelitatis Vasallaticæ. Et sane si eo tempore, quo Principes Imperii ex potestate sua, quæ Magistratus erat, patrimonialem fecerunt, jam oblatio in feudum ita fuisset recepta communiter, nulla posset dari ratio, quare non certior & frequentior in consuetudinibus Longobardicis feudorum oblatorum facta fuerit mentio.

Controv. III.

Controversia III.

An Status Imperij, qui superioritatem territorialem habet Jure allodij, eam constitui in feudum offerre possit citra specialem Imperatoris consensum?

Ro negativa adduci potest; quod superioritas territorialis, etiamsi possideatur Jure allodii, tamen sit potestas, quæ subordinata est Imperio & dependet à Cæsare. Sane enim, qui dicit superioritatem, dicit potestatem non omnimodo independentem, alias enim Majestatis vocabulo uteretur. Itaque non videtur talis potestas pro lubitu possidentis in alium transferri posse sed potius requiri Imperatoris hac in re consensus.

Verum his tamen non impediētibz arbitramur omninò licitum esse statui Imperii, qui superioritatem territorialem Jure allodii possidet, eam alii statui ex. gr. potentiori in feudum offerre. Etiam si enim hæc potestas utique non sit plane independens, sed supremo Imperii Regimini subordinata, & legibus Imperii universalibus adstricta, tamen patrimonialis est, & à Statibus Imperii, qui hoc nomine non sunt vasalli, Jure allodii, id est, pleno & integro possessa. Neque est, ut objiciatur Jus universi Imperii, à quo illa dependet; id enim, etiam si offeratur superioritas in feudum constatui, tamen prorsus manet salvum & integrum. Sane Status, cui offertur in feudum, plus Juris sibi arrogare nequit, quam habuit ille Status, qui obtulit. Atqui hic posterior, etiam si titulo allodii habuerit superioritatem territorialem, debuit tamen dependentiam ab Imperio agnoscere. Quidni ergo & ille agnosceret, in quem fuit per oblationem

nem in feudum translata? Quodsi verò Jus omne Imperatori & Imperio manet in integro, & nullum per hanc oblationem fieri potest præjudicium, nulla utique ratio dari potest, ex qua demonstratur, consensum ejusdem esse necessarium, eo certe magis, quò certius constat, nullam hic reperiri legislationem, quæ consensum efflagitet.

Controversia IV.

An, si quis terram recognoscat in feudum non ab Imperatore & Imperio sed ab alio, potestatem tamen territorialem possit à Cesare & Imperio recognoscere?

Negantium partibus favet, quod potestas hæc territorialis sit, adeoque territorio inhæreat & ter-

ræ, ita ut terra ipsa videatur quasi principale constituere, superioritas autem territorialis accessorium. Itaque videtur hic valere debere commune Juris Brocardicum: accessorium sequitur principale, sive quod idem est, à quo quis principale recognoscit, ab eodem & accessorium. Facit huc, quod supra dictum est, terras plerasq; Statibus Imperii ab Imperatore simul cum potestate quæ postea territorialis facta, fuisse concessas. Adeoque non videtur alia origo territoriorum, alia verò potestatis territorialis commodè constitui.

Verùm hæc quidem nondum à me impetrant, ut à contrariâ recedam sententia, posse scilicet utique hæc simul stare: terram ipsam recognoscere in feudum ab aliquo, & potestatem territorialem ab alio. Neque enim hæc ita sibi sunt connexa, ut separari nequeant, cum multi possideant terras superioritate tamen territoriali omninò destituti. Itaque non est ita gratis concedendum: territorium sive ter-

ram & potestatem territorialem rationem plane & omnimodo habere principalis & accessorii. Quin ipsa praxis Jurispubl. re- clamat, in qua exempla observamus plura, in quibus quoad originem hæc sunt distin- cta. Ita sanè Duces Würtembergici Duca- tum suum à Domo Austriaca recognove- runt, superioritatem territorialem à Cæsare recognoscentes, vid. *Reinking. de Regimine seculari & Ecclesiastico lib. 1. class. 5. cap. 4. n. 12. Strauchius exercit. Jurisp. 10. §. 21.* Ita Comitatus Wertheimensis terræ à diversis Imperii Principibus in Feudum conferun- tur, ipsam tamen superioritatem territoria- lem & regalia Comites ab Imperio susci- piunt. Facit huc Analogia Juris, quo dan- tur plures terræ allodiales, in quibus ta- men competentia Regalia recognoscun- tur in Feudum ab Imperio, sive Feudum Imperii constituunt, uti vel in Comitatu Schauenburgensi videre est.

Controv. V.

 Controversia V.

Si ditionem aliquam, cui Regalis dignitas annexa est, ab Imperatore recognosci constet, an præsumatur recognosci in allodium, an in feudum?

Pro priori allegari potest, quod in universum in dubio res censeatur potius esse allodialis quam feudalis. Allodialitas enim est qualitas rerum communis & antiquissima, pro qua proinde militat præsumptio. Itaque communis Feudistarum est regula: illum, qui in Feudum rem recognosci asserit, debere id probare, cum constitutio feudi sit facti. Adducitur huc argumentum ex Jure Feudali 2. *Feud.* 26. §. *inter filiam.* conf. *Klockius lib. 2. Consil. 7. num.*

facio, ea præcipuè ratione motus, quod in Imp. Rom. Germ. communissimus modus sit Regalia & terras sive ditiones Principibus Statibusque Imperii conferendi, qui sit per infeudationem, vid. *Knichen. de Jure territoriali cap. 1. n. 806.* Unde maxima datur feudaliū Principatuum atque Comitatum in Imperio copia, quæ longe superat numerum earum ditionum, quæ allodiali fortè Jure possidentur. Itaque solent quoque Doctores feudistici regulam illam, qua res potius præsumitur allodialis quam feudalis, ad bona privatorum potissimum restringere, ita ut inde excipiant *grosse Herr. und Graffschaffen* / s. regalem dignitatem & omnimodam Jurisdictionem haben. *Johan. Köppen Senior Consil. 1. n. 25. Mozzius de natura feudi, Schraderus Consil. 13. n. 28. vol. 1.* Alioquin magnum præjudicium toti Imperio existeret, si omnia præsumerentur allodialia. *Wesembec. Consil. 4. n. 7.* Facit huc porro regula: Imperator fundatam habet inten-

tentionem, quod omnia castra & Jurisdictiones in Imperio sunt in feudum concessa, quam tradit *Ruinus Conf. 22. n. 7. vol. 1.* quam tamen ita universaliter positam forte non omnes concedent. Itaque restringi posset ad castra & Jurisdictiones, quas ab Imp. acceptas & recognosci constat. De cætero firmari potest hæc præsumptio generalis pro feudalitate militans per alias præsumptiones speciales accedentes ex gr. quando fama publica viget, quod res sit feudalis; item, quando Princeps asserit, talia bona fuisse concessa in feudum; item quando possessor confitetur se talium bonorum respectu esse Vasallum; *Conf. Mascardus de Probationib. conclus. 79. n. 13. Mynsing. d. l. n. 7.*

Controversia VI.

An Status Imperij, si præfecturam aliquam aut portio-

C 2 tio-

tionem notabilem, aut partem terrarum in literis investituræ Cæsareæ diserte expressam alienare velit in perpetuum, consensum Cæsaris requirere teneatur?

Negativæ id favere videtur primo, quod communiter tradunt: feuda Statuum Imperii fere ad conditionem patrimoniorum esse redactam; *vid. Consil. Marburg. vol. 4. Cons. 16. num. 125.* Itaque ajunt, recessum esse à prohibitione Conradi, Lotharii, Friderici Imperatorum, quam circa alienationem feudorum promulgarunt, quoad Status Imperii, *vid. Dn. Andler lib. 1. decis. 11. num. 6.* Imò amplius progrediuntur Jurispublici DD. & adstruunt, non esse deductas unquam has constitutiones quoad Principes

pes Germaniæ in observantiam, sed sub-
stitutum in primæva feudorum natura.

Verum existimamus tamen, omnino
consensum Imperatoris requiri debere in
proposito casu, tum, quia in universum tu-
tius est, Juri Feudali ejusq; regulis in sum-
mis etiam Imperii tribunalibus receptis
inhærere etiam quoad Status Imperii tam-
diu, quamdiu non probatur exceptio &
libertas specialis hoc nomine Statibus
competens. Jam autem aded non potest
demonstrari, integrum esse, Principi Impe-
rii ditionem, qualem diximus, citra con-
sensum Imperatoris alienare; ut potiùs ex-
empla plura possint adduci, in quibus fuit
speciatim mentio fuit facta consensus
Imperatoris. Sic enim, cum Rex Sueciæ
Domui Brunsvicensi & Luneburgensi in
pacificatione Noviomagensi cederet das
Ambt Irdinghausen/ quam præfecturam
ille feudi titulo ab Imperatore & Imperio
tenebat, cavebatur in den Neben-Articlen/
id effecturum Regem cedentem, daß die

in Krafft gegenwärtigen Tractats abgetretene Lande von dem Kaiser und dem Reich als eigenthümlich/ oder zum wenigsten in der qualität eines feudi promiscui, und wie die Cron Schweden selbige in Besiß gehabt/ überlassen werden möchten. Sic & *Brunnemann. Conf. 1. num. 132.* tradit, sine Imperatoris consensu alienationem Præfecturæ fieri non posse, & addit ampliationes duas, unam: licet sibi alienans superioritatem & regalia majora in illa præfectura reservasset; alteram: licet fortè pactis non teneatur agnatis suis.

Controversia VII.

An Status Imperij possit alteri in terris suis citra Imperatoris consensum usumfructum constituere salvis Juribus Imperij?

Vide-

Idetur negandum esse, quoniam alienatio feudi sine consensu Domini est in universum prohibita.

Jam autem alienatio omnem actum comprehendit, per quem Jus quoddam reale alicui solet constitui, sive id fiat per causam onerosam sive per lucrativam; vid. *Rosenthal cap. 9. de Feudis concl. 6. & seqq.* Itaque Jure communi quoque Vasallus id facere non potest.

Verum non dubito tamen cum *Jcto Illustri D. Rhetio lib. 2. Instit Jurisp tit. 29. §. 7.* hanc Imperii Statibus facultatem adscribere, saltem ita, ut ante omnia onera ferat usufructuarius, & secundo adjiciatur conditio, ne quid contra Cæsarem & Imperium faciat talis usufructuarius; & tertio non præcise detur usufructus in integro aliquo principatu sed in particula ejusdem; & denique, ut Jus transferatur tantum temporarium & revocabile.

Controv. VIII.

Controversia VIII.

*An Vasallis Imperij competat
facultas subinfeudandi ab-
soluta prorsus & libera?*

Posset alicui hæc controversia vi-
deri constituere quæstionem Do-
mitianam, cum hæc facultas sub-
infeudandi ex Jure communi competat
omnibus Vasallis. Quidni ergo etiam Va-
sallis Imperii, de quibus jam dictum est,
quod liberiolem habeant circa feuda sua
dispositionem, quam alii Vasalli? Sed &
experientia constat, subinfeudationes ex
Imperialibus feudis infinitas dari in Impe-
rio; & integros Comitatus sub feudi ti-
tulo reperiri à Vasallis Imperii concessos.
Nam Electores & Principes ex. gr. Comi-
tatus aut Baronias de Electoratu suo aut
Principatu decerptas aliis ut subvasallis
concedere solent & salvis regulis prudenti-
æ possunt, quia hoc non obstante di-
gni-

gnitatem statumque suum ex reliquis ditionibus & terris adhuc splendide satis tueri queunt. Quin imò *Illustris JCtus Frider. Rhetius Institutionibus Jurispublici lib. 2. tit. 29. §. 2.* disertis verbis tradit, status Imperii, si velint, integrum suum territorium, salvo tamen Jure Imperii, aliis posse concedere in subfeudum.

Verum videtur tamen subinfeudationi Vasallorum Imperii ex Analogia Jurispublici aliquis modus esse constituendus, ita ut restrictior in ipsis facultas sit, quam in aliis. Itaque feuda ex gr. quæ dignitatem regalem annexam habent, vel principalem statum, sive votum & sessionem in Senatu Principum, aliis concedere non poterunt quam iis, qui hujus dignitatis sunt capaces. Porro quoniam Status Imperii conditio tali feudo Imperiali est innexa, an cuivis extraneo id concedere possint Vasalli Imperii, fortè non sine ratione subsistas. Neque verò exemplum ullum me vel legisse, vel audivisse adhuc

D

me-

memini, quod Comes aliquis dominium utile Comitatus integri aut Princeps aliquis Principatus sui integri alii in subfeudum reliquerit. Esset ergo fortè distinguendum præterea inter subinfeudationem, quæ fit ex Principatibus &c. Imperii, & quæ fit de Principatibus &c. in univ-
sum.

Controversia IX.

An, si Principatus pars vel Comitatus, vel Baroniam cuidam in subfeudum data etiam Imperatore non requisito, & Principatus Casari aperiatur, etiam simul aperiatur subfeudum?

Pro

Ro apertura facit commune Bro-
cardicum: quod Juris est in to-
to, id Juris est in parte. Hic enim
supponimus partem quandam Principatus
fuisse datam in subfeudum. Quod si ita-
que Principatus totus Cæsari aperiatur,
quidni & hæc ejusdem pars? Adde, quod
Status Imperii per subinfeudationem non
possit creare præjudicium Domino feudi
directo quoad Jus aperturae feudi.

Verum hæc tamen me non impedi-
unt, quò minus negativam in me defen-
dendam recipiam, utique, si res illa, de
qua agitur, fuerit inter eas, quæ subinfeu-
dari solitæ fuerunt, sive, ut Jus Alemanni-
cum loquitur, si est de clypeis militaribus
Principatus &c. propriis; *vid. Rosenthal*
cap. 9. de Feud. concl. 94. Puta, si non hu-
jus tantum Comitum familiæ sed jam ante
etiam aliis in feudum data fuerit, aut si ultra
hominum memoriam non aliter constet,
quam quod res hæc semper fuerit apud
alios & nunquam in corpore Principatus

libera, *Conf. omnino D. Schilter. ad cap. 33. Jur. Feud. Alemann.* Quodsi vero Princeps Comitatum aut partem Principatus sui vel Baroniam de novo in subfeudum dederit, quam constat sub feudo Imperiali omnino contineri, tunc Imperator extincto seu aperto feudo non tenetur subfeudum ratihabere, aut subvasallo citra suum consensum investito relinquere. *Add. Capitulat. Leopoldi Imp. Art. 21.*

Controversia X.

An, si terra sit allodialis, Regalia autem sint feudi masculini, extinctis masculis cum terris & Regalia ad fœminas transeant?

Ræmonendum est, ad declarationem controversiæ, de illo casu temerè dubitari, ubi masculi adhuc

huc vivunt; ibi enim foeminae nullum Jus sibi arrogare queunt, cum feudum supponatur esse masculinum; verum si masculi extincti sunt, an non tunc Regalia ad foeminas transeant, quae terrae allodialis jam possessionem habent, controversatur.

Et quidem ab affirmativa parte stat *Besoldus Cons. 241.* in eo praecipuum suae sententiae fundamentum collocans, quod Regalia cohæreant ipsi territorio, ita ut ab eo separari non possint. Unde censet quoque, transeuntibus terris ad foeminas seu hæredes allodiales, Regalia penes masculos remanere non posse, supposito sc. quod foeminae æque admittantur ad successionem terrarum allodialium ac masculi.

Nobis autem contrariam opinionem tueri placet, non quidem ex ea ratione, ac si foemina jurisdictionis aut regalium, & successionis in illa per se & qua foemina sit incapax; hoc enim falsum esse censemus cum *Rosenthal. cap. conclus. 34. num. 9.*

Verum ex eo principio, quod feudum hic masculinum censeatur, quod masculis extinctis Domino potius aperiri iudicandum est, quam ut ad fœminas transeat, quæ ad successionem feudorum per Regulam & analogiam Juris feudalis censeantur inhabiles. Et falsa est hypothesis: Regalia & territorium non posse separari quoad personas possidentes, ita ut unus terram, alter verò Regalia in illa terra possideat. Cum enim ex terra sive territorio plura emolumenta possint percipi, non tantum quoad Jurisdictionem & Regalia, sed & quoad alia plura Jura; nil sane est quod impediatur, quo minus hæc jura à se invicem separentur, & unus ex. gr. sit Dominus terræ vel allodialis vel feudalis, alius verò regalia in illa terra possideat. conf. quæ dicta in controv. IV. Huc porrò facit analogia Jurispublici, ex quo constat, sæpius uni Domino territorii competere in vicini Domini territorio Jura plura, quæ idè servitutes Jurispublici vocari solent.

Controv. XI.

Controversia XI.

An Vasallus v. g. Comes Imperij, qui Electori superioritatem in feudum offert, ei subjiciatur quoad personam & terras & ipsarum Regimen?

Diceret quis, prima specie fundamentam esse intentionem Electoris subjectionem Comitis prætendentis. Nam, cum antea talis Comes Imperii fuerit liber, & non nisi ab Imperatore & Imperio dependens, ita, ut & in subditos suos exercere posset facultatem imperandi; jam utique videri posset suam libertatem aliquatenus & Jus imperandi à se abdicasse, & in eum transtulisse, cui superioritatem territorialem obtulit, ut aded jam certa ratione censeripot-

possit subditus fieri illius Electoris & se
 ejus Imperio subdicere, quoniam ei ipsi
 Imperium, quod ipse habuit, videtur per
 oblationem in feudum detulisse. Neque
 consistere posse quis meritò statueret im-
 medietatem talis Comitis cum actu, quo
 Jus sive Comitatum Electori in feudum
 offert, eo effectu, ut jam recognoscat ab
 eo, quod antea ab Imperio recognovit.
 Et quis dubitaret, terras ipsas jam subji-
 cti illi, cui superioritas in illas terras compe-
 tens fuit in feudum oblata? Adeoque et-
 iam regimen harum terrarum non jam ita
 liberè & absolutè à Comite Imperii pote-
 rit exerceri, uti antea; sed dependenter &
 ita, ut in modo regiminis se agnoscat Ele-
 ctori subjectum.

Verum, utut hæc in speciem proposi-
 ta leviter considerantis animum possent
 reddere dubium; tamen, si quis attentius
 rem perpendat, negativam firmioribus
 fundamentis esse superstructam depre-
 hendet. Est enim ante omnia probe di-
 stin-

stinguendum inter Imperium quod ab altera parte ut correlatum supponit subjectionem, unde unus imperans alter subditus denominatur; & inter dominium rei vel Juris directum, quod ab altera parte dominium utile supponit, unde unus Dominus feudi alter Vasallus nuncupatur. Inde ergo plane non procedit argumentatio: ego dominium terrarum mearum directum obtuli alteri in feudum; ergo eidem vel terras ipsas per personam etiam meam quoad Imperium subjecisse censeor. Hujus enim ratiocinii nullitas, & quod Vasallus non sit statim subditus Domini feudi, vel ex eo patet, quod in Imperio Romano Germanico non sit infrequens; regionum Dominos etiam ab inferioribus regionum Dominis, sive integras regiones, sive regionum particulas in feudum tenere; huc pertinet, quod *Ardizo in artic. sive capit. feudilibus habet §. 28.* Fridericum Imperatorem (qui hic intelligitur III.) cum ab initio Dux esset & pro Ducatu fidelitatem

E

fa-

faceret, divino nutu postea Imperatorem creatum, petita ab eo fidelitate pro Ducatu, petenti Domino respondisse non teneri se fidelitatem facere cum omne hominum genus fidelitatem sibi debeat &c. Sed cum insistente feudi Domino de hoc contenderetur; proceribus prudenter visum est, feudum amissum esse &c. Aliud exemplum suppeditat *Ant. Weckerus in parte 2. der Beschreib- und Vorschreibung Dresden/* ubi exhibet König Wencels in Böhmen Lehen revers wegen Dresden dem Stifft Meissen gegeben Anno 1300. Adde de Daniæ Rege feudum à Ducibus Luneburgicis recipiente *Stryckium in examine Juris feudalis in appendice num. 18.* Sicut itaque ab Imperio in personam aut terras ad Dominium rerum non subsistit argumentatio; ita nec à dominio rerum vel etiam à dominio superioritatis, quod licet sit superioritatis tamen hæcenus vulgare est, ad Imperium in personam Vasalli, confer. *omnino Surdus dec. 288. n. 19. & seq.*

Controv. XII.

cium habere posse, eoque mortuo ad successorem ejus pertinere; dudum tamen ab interpretibus notatum est, ibi de feudo sermonem esse, quod ab initio datum fuit Clerico & Ecclesiæ; quo casu feudum omnino in Clerici persona consistere atque etiam successione ad Clericum devolui potest.

Verum inde non licet concludere; ergo & in aliis feudis, quæ secularibus personis vel militibus primo concessa fuerunt, Clericorum ex. gr. parentibus, etiam succedere possunt. Facit de cetero contra Clericos in quæstione nostra etiam *cap. ult. extraord.* & Jure & moribus receptum est Vasallum Clericali se militiæ dedicantem feudum amittere; scriptum est enim in Divinis eloquiis: miles Christi serviat Christo, milites seculi serviant seculo. Ampliatur hæc ipsa thesis porrò ita, ut, licet Clericatum deposuerit Clericus, nihilo tamen magis in feudo succedere possit, 2. *Feud. 30. vid. Fichard. vol. 2. Conf.*

Conf. 29. Sed & negativæ patrocinari videtur analogia Jurispublici, postquam in *Aurea Bulla cap. 7. §. 2.* dispositum: Electoris secularis filium primogenitum, si Clericorum ordini sese adscribat, in Electoratu succedere non posse.

Verum propugnabo tamen sententiam ego contrariam, quæ statuit non tantum Principes Imperii Ecclesiasticos in illis feudis succedere, quæ primò Clerico concessa, adeoque ex prima feudi lege ad Clericos sunt devolubilia, sed etiam in illis, quæ ex. gr. Episcopo non qua tali sed ex hæreditate fortè paterna aut aliunde ordine successionis obveniunt. Sane enim primo plures sunt Doctores, qui generaliter negant: personas Illustres, si fiant Clerici, Feudis suis excidere, *vid. Rosenthal cap. 7. concl. 30. num. 826.* Sed & specialiter quod Imp. Rom. Germ. attinet, notum est personas Ecclesiastici ordinis opulentissima Imperii feuda possidere; ut ad eo sic merito quis statuatur, aliud hæcte-

nus Juris esse in Imperio, quam communi-
 ter alibi. Inprimis autem firmat nostram
 sententiam, quod tales principes Imperii
 non possint dici personam mere Ecclesia-
 sticam sustinere, aut mere Clericos esse, sed
 imo simul secularem repræsentare perso-
 nam, dum Status Imperii sunt, dum supe-
 rioritate territoriali gaudent, dum regali-
 bus fruuntur, & ad regimen Imperii Poli-
 ticum ut membra simul regentia concur-
 runt. Possent itaque textus Juris Longo-
 bardici in illis fortè procedere Clericis,
 qui non sunt nisi Clerici & inferiori or-
 dini atque conditioni hominum adscripti.
 At Principibus Imperii eorumque Juri de-
 rogare non videntur, postquam inprimis
 praxis etiam atque usus nostri temporis
 affirmativæ sententiæ, quam nos tuemur,
 eximie suffragatur.

Neque est ut subjiciatur, tales Princi-
 pes ex. gr. respectu feudorum, quæ à pa-
 rentibus ad ipsos devolvuntur, & reco-
 gnoscuntur fortè ab inferioribus, servitia
 non

non posse præstare aut fidelitatem, cum hoc dedeceret dignitatem ipsorum Principalem. Præterquam enim, quod per substitutum servitia præstare queant, bene est à Celeberrimo olim hujus Academiæ Antecessore *Tabore in Comment. ad 1. F. 1.* observatum: feuda quæ pares à paribus aut inferioribus recipiunt anomalam & irregularitatem quandam induere, exolente nimix submissionis respectu. Unde & ipsa fidelitatis promissio solet civilibus verbis temperari, & per mandatarium ut plurimum sive substitutum fieri, sicuti & ipsa servitia; ubi sanè Principalis inde honor nullum capit detrimentum; præcipuè cum hæc omnia à Principe fiant non qua Princeps est, sed qua Vasallus & possessor feudorum à sua familia ad ipsum devolutorum. Cæterum exceptio de Electoratu, de qua supra in peculiari ratione fundata est & firmat regulam in casibus non exceptis.

Illustres animas illustria pabula
 pascunt,
 Id videt ARGYROPE, dum, TV,
 comitante Minervâ
 Cerneris augustâ Themidis discumbere
 mensâ ;
 Hic radiat Princeps , illic fulgore coru-
 scant
 Dux, Comes & Baro. Laudem sublimis
 avitam
 Spiras; DIVA dabit! Dignum te tollet
 in aulam
 Sydeream Famæ , celebri quæ propria
 genti.

Paucula hæcce

Perillustris DN. BARONIS
singulare ingenij decus admirans ad-
jecti ejus Cultor perpetuus

JEREM. EBERHARD. LINGCK,
 J. V. C. Argent.

AD

AD

Per-Illustrem & Generosissimum,

DN. de ULM,

in Erbach & Marbach Dynastam &c.

De

FEUDIS IMPERII

disputantem.

A *Urea quis Sacri pingat Palatia Solis ?
Quis canat apta tuo splendori Carmina, Baro ?
Perstringunt aciem radiantia lumina Phœbi :
Obsupet illustri mea mens hebetata nitore,
Laudum, quo decoris serie, quo stirpe coruscas,
Flos equitum, flos alme Virum, qui stemmate ful-*
gent !

*Non numerare Duces, longaque propagine tractos
Fortes generis Avos, quos incluta fama per undas
Per terras celebrat, tramitique per ardua suctos
Sistere virtutis, conor : per marmor & ara
Sacratos orbi, generis quæ facta perennant,
Ille sibi pontem per densa cadavera struxit,
Dum pugnando redux hostili strage cruentat
Victor humum. Istius Regum laus fulgurat aulis,
Quo sua jura tenent, Generoso vindice Leges.*

F

Hujus

*Hujus ad extremam, ut rutilans Hyperionis ardor,
Nomina se fundunt oram, venerata Monarchis.
At quanquam se jactet Avis TIBI gloria Gentis
Tantis: longinquum, Majorum innixa recumbat
Virtus ut titulis, nec gestis imagine prisca.
Ipse studeas probitate Tuos anteire Parentes.
Ipse etiam egregia Laudis succensus amore,
Astraam extollens, calcas vestigia Patrum.
Hinc olim TE grandis honos, & adorea Divos
Tangens expectat, Proavis dignissima Proles.*

His

*Per-Illustrem DN. Respondentem
veneratur*

J. C. PFEFFELIUS, LL. C.

Strapless, Diss., 1704-08

ULB Halle

3

005 359 848

13003

26.
14

Q. D. B. V.
ELECTA
JURIS PUBLICI
CONTROVERSI, 1707 G.
DE
FEUDIS IM-
PERII,

PRÆSIDE
D. JOHANNE HENRICO
FELTZIO,
Pandectarum & Juris Canonici
Prof. Publ. Ordinario,

SOLENNI Disquisitioni
sistit

Ad d. xxviii. Maji Anno MDCCLVII.
HENRICUS ANTONIUS WILHELMUS
L. B. ab ULM, in Erbach &
Marbach &c.

ARGENTORATI,
Litteris JOSIÆ STÄDELII, Acad. Typogr.